

מסורת הש"ס

גמ' (ב' (פסחים עו. 1)3) [שס פ. הרי"ט ה. 1] לקמן פ: (ד"ק מ"ו ה) ס"א אינו **רש"י** (1) י"א אין מגיש בגני שניהם טמאים ז"ק 1) הס"ד ז"ק (ס) [משום הדחקא זה עס זה בתוספה אלז מודה דלא החקקו אימא כי מפגל תמדה לא מפגל תחלות זריכא] (ט) [מודה הס"ד ואח"כ מה"ד ממנה כי מיעטא הס"ד ואח"כ מה"ד לאיפוגלי לנחם דשיך בתחשבת מודה וחס"ד כל"ל ז"ק] (י) י"א דסייע **תוס'** (י) דמלי דהותרה **גמ'** ז"ק (1) וסיון דלענין כי מהני לא הוי כי ז"ק (2) תנא דלין ה"ן כי ז"ק (3) דלמרי' צפרק ז"ק (4) תמונה מצבורים ז"ק (5) [ועי' חס' יצמות ע: ד"ה טעוין] (1) ק"ו דנא ז"ק

הגהות הב"ח

(ב) גמ' נחם איקרי מודה אבל מודה:

(3) רש"י ד"ה מ"ע וכו' נחם הס"ד ואח"כ מ"ה דהקריב וגו' מודה לה:

הגהות

רש"י ד"ה מ"מ. מיונת מודה שלמי יסרוספו כדפי"ח שבו: (רש"י) ד"ה או לא. פגלי. י"ל דדיוט המחתיל י"ל לאיפוגלי נחם. דשיך בתחשבת מודה. וחס"ד. ואח"כ מתחיל דבור המפגל:

תוס' ד"ה ופליגי. משמע דאי משבח תנאי בציין מריצה. כ"ל:

תורה אור

גמ' א] אם על תורה קריבו: **והקריב** על יבֵחַ התּוֹדָה חֲלוֹת מִצּוֹת בְּחֻלּוֹת בִּשְׁמֶן וְיִקְרֹב מִצּוֹת מִשְׁחֵים בִּשְׁמֶן וְיִסַּח מִקְרֶבֶת חֲלֹת בְּחֻלּוֹת בִּשְׁמֶן: (ויקרא 1, 9)

רש"י ב] **והקריב** אשר יַעַבְדָּ בָּקָר מִמֶּנּוּ וְיִקְרֹב אֶת יִצְחָק אֶת יִשְׂרָאֵל וְיִקְרֹב אֶת יִשְׂרָאֵל וְיִקְרֹב כָּדָּ שְׂחֹר אֶת אֲבָא בְּשָׂר:

ג] **והקריב** בהן אדם על קֶדֶם הַקְּבוּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי י' עַל שְׁנֵי בָּבָשִׁים קָרָשׁ יְהוֹי כְּוִי בָּבָהּ:

הקומיץ את המנחה פרק שני

רבנן סברי הציץ מריצה. על טומאת אכילת כהנים למיחוי זריקה שזורקה יא' עליהן זריקה מעלייתא ומיחוי כי מרצה יץ למיחוי קרבן מעליא אלז טמא לא מיסמרי צאכילה דעבר יא' ליה בלאו מוהבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא 11: 12) ור' יהודה סבר אין הציץ מריצה.

צטומאה שנגעה בדבר הנאכל לכהנים הלךך לא הוי זריקה מעליא ולא מיסמרי טהור: והא עולין. דד"ה יץ מרצה על טומאה שנגע צעולין למזבח: בזיבין. הוו עולין: יעשו **במוזב בטומאה**. י7 יגעס זה לזה אס ירלה: שאין קרבן ציבור חלוק. ואפי' טו1 ואי מגיעו צשניהס טמאים קרבנן צבור דוחה מריצה צפרק כילד עולין (פסחים פ. 5) ואמאי לא הוי טהור בטהרתו הא יץ מרצה על העולין והויא הקטרה מעלייתא ואסור לטמא לא טטהור: **שבט אחד טמא**. צי"ד צניסן וס"ל לרבי יהודה צבט אחד איקרי קהל הלךך דוחה טומאה ויעשו כולן צטומאה עמו: **לפי שאין קרבן ציבור חלוק**. ולדברי חכמים טהורים עושים הראשון והשצנ עושין פסח שניטו1: **רבי יהודה למוד ערוך**. ששנאה מריצמיז: **בתנאי' והתורה אינה מפוגלת**. והאכלה אין ענטס 'לנחם. מדהוי ליה למיכתז והקריב חלות על זבח המודה וכמיז והקריב על זבח המודה חלות 11 17) (תודה שלמיו) דמשמע מודה הס החלות הלךך כי אמר על מנת לאכול מודה למחר הוי נחם בכלל: **אבל תודה**. הבהמה לא איקרי נחם הלךך כי מפגל נחם לא הויא יא' צנמה בכלל: **הכבשים**. של ערכת: **לחם גלל תודה**. מודה עיקר ולחם טפל דשמיטת מודה יט1 מקדשה לנחם כדלמרינן צפ' המודה (לקמן עמ: 1) יקריב קרבנו מלמד שאין נחם קדוש אלז בשמיטת הזבח וכן נחם גלל ככשים דשמיטת ככשים מקדשים לנחם צפ' התכלת (לקמן מו. 18) מודה אין מניפין אותם עס החלות אלז ככשים מניפין אותם עס החלות דכמיז (ויקרא 12: 12) והניף 13) אותם וכמיז על נחם וגו': זה לזה. ככשים עס נחם: **אימא בו**. ורוא דדין אי תנא ככשים הוי אמיינא הסם 14) ככשים מפגלי ככשים ג1) מפגלי חלות 15) כריכא: ממנה ומלחמה. כחלי זית מזה וכן מזה: **השתא זית כולו מלחם**. דהויא ממחשה 16) תמורה דלא צעיא לירוף אלמרינן צמחיתין דלא מיפגל 17)מודה ממנה ומלמנה דנעני לרפוי מיעבד: 18) או לא. פגלי נחם 19)דשייר צמחשה: **תודה המפוגל**. מודה שסייעה לפגל נחם אין מתפגל כדקאלמרינן המודה אינה מפוגלת: **הבא לפגל**. חאי זית של נחם הנא לפגל י1) גס את המודה ולא פגלה אינו דין שלא יתפגל: שזרע

ומה 11 11) (תודה) המפגל אין מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא והתנאי מעשה באחד

שזרע

תורת עדים וזמנין ומה הסוקל אינו נסקל הנא לסקול ולא סקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקיים הק"ו לענין עדים וזמנין שאני משום טעמא דא"כ ציטלת תורת עדים וזמנין ומה הסוקל בו' פי' משום דקים לן הרנו אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמס ולא כאשר עשה קר פי' שס צקונט' וקשה א"כ אמאי נקט סקילה יותר משאר מימות ומפרש ר"ת ומה הסוקל אינו נסקל דדוואס לעולם בסייקי אפי' הרג את חצירו צאבן ועוד נראה דק"ו דהכא לא דמי להאור 18)דנא לפגל הכא היינו נחם שנא לפגל חאי זית של מודה ע"י שיזטרק לפוסלה ולא פיגל שאינו מזטרק לפוסלה אינו

הס"ד ומה"ד תלמוד ערוך ותיבתו ר' יהודה נמוק: 11) חלות הא ק"ל תורה נמי היינו חלות הלךך כי מפגלת תודה מפגל נמי חלות הס"ד ומה"ד איפכא נמי כי מפגל לחם תפגל תורה הס"ד ומה"ד לחם איקרי תודה כרכיב תורה חלות ומשמש תורה ותיבות תורת שלמינן נמוק: 12) הבהמה בכלל: 13) עי' תורה מקיש: 14) תורה על חלות לחם חמי: 15) תהכלת הס"ד ומי"ה בתופה תודה: 16) והניף והקן אותם על הלחם וגו': 17) ככשים מפגלי לחם משום דהווקקו זה עס זה בתופה אבל תודה דלא הווקקו אימא כי מפגלי תודה לא מפגלי: 18) מתחבה גמורה דלא: 19) מה"ד אלא לאיפגלי אודישיר במחשבת תודה קא מבעיא ליה מי"ד: 20) לפגל את התודה ולא פגל אינו: 21) באכילה דעבר עליה בלאו והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל: 22) זריקה אפילו לטהור באכילה ואית' לר"י למל י' ריעוי צין הא אית ליה כביד צולין 23)טומאה (והתרה בצבור) וי"ל דהייס בצבור אבל בידוי לא ואית' כיון דחשיבין לר"י הטומאה כאילו נאבדו הכבשים נמי הויי מתאמלי לא אמר לקמן אבד קצת הלחם קדוש זריקה אבדו הכבשים וצ"ע לפי מאי דסי' השתא אבל לפי המסקנא נחא דפולגנא לא יעמוד. דוספות מהרי"ס 120) ופליגי. הלשון קשה דמשמע דאי משבח תנאי דציין מריצה על העולין כו':

מנחות שני

רבנן סברי הציץ מריצה על אכילות. לא למישרייה לטמא צאכילה 11) אלז לענין דלא הוי האי טמא כאבדו ושרוף אלז חסדו כטהור לענין דשריף זריקה ללידך דטהור גמור: ו**רבי יהודה סבר אין הציץ מריצה**. והוי ליה האי טמא כאבדו ושרוף ולא מהניא זריקה

12) לטהור אע"ג דרבי יהודה ס"ל צפ' כילד עולין (פסחים עו. 1) טומאה הותרה צניבור ולא מיצעי יץ לרעוי 13) דלמאי דהתר הוא צניבור לא מהניא להאי טמא למישרייה צאכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למישרייה לטהור י1) דלענין היתר אכילה לא מהניא ולא הויא כריאוי יץ ולמ"ד מרצה מהניא לטהור ולא מהניא לטמא: **והא עולין דציין מריצה בו**. ואפי' למ"ד צפ' כילד עולין (סע עו: 1) אין הציץ מרצה על העולים הנ"מ ציחיד אלז צניבור מודה דציץ מרצה על דאי משבח 12) תנאי דציץ מרצה על העולין הוי ניחא ליה ולכאורה כ"ש דהוי קשה טפי דרבי יהודה דלמר שניהם יעשו צטומאה קסבר דציץ מרצה על העולין וממחיתין קסבר אין הציץ מרצה על אכילות ורצנן דלמרי טמא צטומאתו וטהור צטרהמו קסברי אין הציץ מרצה על העולין וצמחיתין קסברי אין הציץ מרצה על אכילות:

רבי יהודה אומר אפי' שבט אחד טמא בו' שאין קרבן ציבור חלוק. אף על גז דרבי יהודה ס"ל צפ"ק דיומא (דף 1: 1) דטומאה הותרה צניבור מ"מ אילטרקין ליה טעמא דאין קרבנן ציבור חלוק צפסא כיון דש זיה אכילה כדמוכח הסם: **והבא מאי ציין מריצה איכא**. פי' הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כדפי' צקונט' ודרש לקמן צהקומן רצה (דף כה. 1) עון הקדשים הוא נושא ולא עון המקדשי' וצפרק שני דצחיס (דף כג. 1) נמי אלמרינן צהדיא דאין הציץ מרצה על טומאת הגוף והא דלמר צפ' כילד עולין (פסחים עו. 1) דלמ"ד טומאה דמויה צעיא יץ לרעוי היינו לטומאת צפר דמניה מ"מ אלז לטומאת הגוף דלא מהני יץ אפי' בלא יץ: **בנין ללחמי תודה בו**. לקמן צפ' המודה (דף פ. 1) עיקר מילתא: **לחם איקרי תודה תודה לא איקרי לחם**. מהאי טעמא מיתרנא מה צמקשים 17) צפ' הערל (יצמות עג: 1) דיש צמעשר וציבורי' משא"כ בתרומה מ"מ דלא ילפינן 18) (ציבורים מתרומה) אע"ג דאיתקוש דדרשינן (פסחים 1: 1) ותרומת ידך אלו הציבורים דציבורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ציבורים והא דמקיש להו צפרק העור והרעוז (חולין ק: 1) הסם אסמכתא צעלנא אמר י1): **המפגל אין מתפגל בו**. פירוש: אומה שאתה ר"ל שהוא

מפגל אתה מודה שאין מתפגל וצריש מכוח (דף 3.) רואה לומר ק"ו כי האי גוונא גבי מעידין אנו צאיש פלוני שהוא צן גרשוא וגמלאו וזמנין דאין אומרים יעשה זה צן גרשוא תחמיו משום דלמרינן ק"ו ומה המחלל אין מחלל צא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופרקן רבינא א"כ ציטלת שזרע

תורת עדים וזמנין ומה הסוקל אינו נסקל הנא לסקול ולא סקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקיים הק"ו לענין עדים וזמנין שאני משום טעמא דא"כ ציטלת תורת עדים וזמנין ומה הסוקל בו' פי' משום דקים לן הרנו אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמס ולא כאשר עשה קר פי' שס צקונט' וקשה א"כ אמאי נקט סקילה יותר משאר מימות ומפרש ר"ת ומה הסוקל אינו נסקל דדוואס לעולם בסייקי אפי' הרג את חצירו צאבן ועוד נראה דק"ו דהכא לא דמי להאור 18)דנא לפגל הכא היינו נחם שנא לפגל חאי זית של מודה ע"י שיזטרק לפוסלה ולא פיגל שאינו מזטרק לפוסלה אינו

הס"ד ומה"ד תלמוד ערוך ותיבתו ר' יהודה נמוק: 11) חלות הא ק"ל תורה נמי היינו חלות הלךך כי מפגלת תודה מפגל נמי חלות הס"ד ומה"ד איפכא נמי כי מפגל לחם תפגל תורה הס"ד ומה"ד לחם איקרי תודה כרכיב תורה חלות ומשמש תורה ותיבות תורת שלמינן נמוק: 12) הבהמה בכלל: 13) עי' תורה מקיש: 14) תורה על חלות לחם חמי: 15) תהכלת הס"ד ומי"ה בתופה תודה: 16) והניף והקן אותם על הלחם וגו': 17) ככשים מפגלי לחם משום דהווקקו זה עס זה בתופה אבל תודה דלא הווקקו אימא כי מפגלי תודה לא מפגלי: 18) מתחבה גמורה דלא: 19) מה"ד אלא לאיפגלי אודישיר במחשבת תודה קא מבעיא ליה מי"ד: 20) לפגל את התודה ולא פגל אינו: 21) באכילה דעבר עליה בלאו והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל: 22) זריקה אפילו לטהור באכילה ואית' לר"י למל י' ריעוי צין הא אית ליה כביד צולין 23)טומאה (והתרה בצבור) וי"ל דהייס בצבור אבל בידוי לא ואית' כיון דחשיבין לר"י הטומאה כאילו נאבדו הכבשים נמי הויי מתאמלי לא אמר לקמן אבד קצת הלחם קדוש זריקה אבדו הכבשים וצ"ע לפי מאי דסי' השתא אבל לפי המסקנא נחא דפולגנא לא יעמוד. דוספות מהרי"ס 120) ופליגי. הלשון קשה דמשמע דאי משבח תנאי דציין מריצה על העולין כו':

הוקדש לעילוי נשמת ר' **רפאל בון** ז"ל בן הרב **בן ציון** זצ"ל נלב"ע י"ד אלול תשע"א

מסכת מקואות **פרק ה' משנה ה'** **הזחילין פמעיין והנוטפים במקוה. העיד רבי צדוק על הזחילין שרבו על הנוטפים, שששאן זחילין, סומך אפילו מקל, אפילו קנה, אפילו זב וזבה, יורד וטובל, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר, כל דבר שהוא מקבל טמאה, אין מזחילין בו:**

עין משפט
נר מצוה

יג א מ"י פ"ו מהלכות פסח"מ הלכה 1:

יד ב מ"י שס הלכה 8:

^[1] נחם דלאיפוגלי נחם דשיך בתחשבת מודה וחס"ד